

“ความเคารพ”

เป้าหมายที่ 1 : เพื่อเรียนรู้และเพิ่มพูนประสบการณ์ของการเคารพตนเอง

จุดประสงค์ :

1. เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ว่า ความเคารพ คือ การรู้สึกดีกับตนเอง
2. เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ว่า ความเคารพ คือ การรู้ว่าตนเองมีคุณค่า พิเศษ และไม่เหมือนใคร
3. เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ว่า ความเคารพ คือ การรู้ว่าตนเองเป็นคนที่น่ารัก และมีความสามารถ

เป้าหมายที่ 2 : เพื่อเรียนรู้และเพิ่มพูนประสบการณ์ และการเคารพผู้อื่น

จุดประสงค์ :

1. เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ว่า ความเคารพผู้อื่น คือ การรับฟังผู้อื่น
2. เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ถึงการแสดงความเคารพผู้อื่น ด้วยการสร้างความสัมพันธ์ และปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างดี

เป้าหมายที่ 3 : ปลุกจิตสำนึกเรื่องความเคารพสิทธิของผู้อื่น

จุดประสงค์ :

1. เพื่อเป็นการสร้างทักษะความสัมพันธ์ที่เต็มไปด้วยความเคารพ

“ความเคารพ”

พระเยซูสอนว่า “มนุษย์ถูกสร้างตามพระฉายาลักษณะของพระเจ้า
ดังนั้น ชีวิตมนุษย์จึงมีความศักดิ์สิทธิ์ พระเยซูสอนให้เราเคารพศักดิ์ศรีของตนเอง และของกันและกัน”

“ความเคารพ คือ การรู้สึกดีกับตนเอง”

เด็กๆ มักพูดว่า...

ช่วงเวลาที่รู้สึกดีกับตนเอง....
คือ “การได้ช่วยเหลือผู้อื่น”

คุณครูควรย้ำว่า...
เมื่อเรากระทำสิ่งที่ดี
เราย่อมรู้สึกดีกับตนเอง

กิจกรรม... “มือของฉัน”

ให้เด็กๆ นั่งเป็นวงกลมหรือเป็นกลุ่ม โดยให้เด็กแต่ละคนพิมพ์มือ
ของตนเองลงบนกระดาษพร้อมระบายสีให้สวยงาม แล้วตัดเอาภาพพิมพ์
มือของเด็กแต่ละคนออกนำไปวางบนกระดาษแผ่นใหญ่ประจำกลุ่ม
แล้วให้เด็กๆ เรียงรูปมือเป็นวงกลมโดยใช้กาวติดลงบนแผ่นกระดาษแผ่น
ใหญ่นั้น และให้เขียนชื่อ-สกุลของเด็กไว้ข้างๆ ภาพพิมพ์มือของตนเอง...

พุดคุย/แบ่งปัน... “มือของฉัน”

ให้คุณครูจะพุดถึงกิจกรรมนี้ และดึงความสนใจของเด็กๆ มาสู่ความเป็นจริงที่ว่า...

“มือของฉัน” นั้นทำสิ่งที่ “ดี” ก็ได้ เช่น การช่วยหยิบของให้เพื่อน ช่วยคุณครูถือของ
หรือ “มือของฉัน” นั้นทำสิ่งที่ “ไม่ดี” ก็ได้ เช่น การชกต่อยหรือหยิกผู้อื่น การขโมยของผู้อื่น

- ให้คุณครูถามเด็กๆ ทุกคน...ว่า....“อยากให้มือของตนทำอะไรบ้าง.....?”
- ให้เด็กๆ เขียนคำตอบของตนเองไว้ภายในวงกลมของภาพมือที่แปะติดในกระดานแผ่นใหญ่ พร้อมพุดคุย แบ่งปันกันกับเพื่อนๆ ภายในกลุ่ม

บทเพลง “มือเล็กๆ เหล่านี้....”

มือเล็กๆ เหล่านี้ ทำอะไรได้บ้างนะ ?..... -----> (นักเรียนตอบรับ)

มือเล็กๆ เหล่านี้ ทำอะไรได้บ้างนะ ?..... -----> (นักเรียนตอบรับ)

มือเล็กของฉันลูบแก้มเธอ....

อย่างแผ่วเบา และโบกมือทักทาย...อย่างแผ่วเบา และโบกมือทักทาย...

“ความเคารพ คือ การรู้ว่าตัวฉันมีคุณค่า... พิเศษ... และไม่เหมือนใคร...”

กระจกวิเศษ...

ให้คุณครูเตรียมกระจกวางไว้ที่มุมห้องและปิด
ด้วยผ้าม่าน บอกเด็กๆ ว่า....

“หลังผ้าม่านนี้...เด็กๆ จะได้พบกับเด็กคน
หนึ่งที่พิเศษมาก...เป็นคนที่อ่อนหวาน...เข้มแข็ง...
น่ารัก และเด็กคนนี้พิเศษ...ไม่เหมือนใคร...เป็นหนึ่ง
เดียว...และมีคุณค่ามาก...”

ให้คุณครูนำเด็กๆ ที่ละคนเข้าไปหลังผ้าม่าน ไม่พูดคุย แต่ให้พูดซ้ำประโยคเดิม และให้เด็กเดิน
ออกมาจากผ้าม่านจนครบทุกคน....

พูดคุย/แบ่งปัน... “กระจกวิเศษ”

คุณครูรับฟังปฏิกิริยาของเด็กๆ หลังจากที่ได้เห็นภาพ
สะท้อนของตัวเองในกระจกเงาแล้วกล่าวซ้ำประโยคเดิม เพื่อสะท้อน
ความคิดที่ว่า “แต่ละคนนั้นมีคุณค่า พิเศษ และไม่เหมือนใคร”

“ความเคารพ คือ การรู้ว่าตัวฉันเป็นคนที่น่ารัก... และมีความสามารถ...”

นิทานเรื่อง เสือดาวลิลลี่

โดย จอห์น แมคคอนเนล

เจ้าเสือดาวลิลลี่คิดว่าตนเองมีสิ่งผิดปกติบางอย่างเป็นอย่างมาก เพราะตนนั้นไม่เหมือนกับเสือดาวตัวอื่นๆ ตรงที่มีลายจุดบนตัวเป็นสีชมพู ไม่เป็นสีดำเหมือนเสือดาวตัวอื่น เรื่องนี้จะไม่ใช่ว่าที่น่ากลัวอะไรเลย ถ้าเสือดาวตัวอื่นๆ ยอมรับเธอ แต่ปรากฏว่าเสือดาวตัวอื่นๆ ไม่ยอมรับลิลลี่เอาเสียเลย ความจริงนั้น แม้แต่เสือดาวในครอบครัวของลิลลี่ก็ยังไม่ยอมรับเธอด้วย แม่ของลิลลี่ถึงกับร้องไห้ทันทีที่เห็นลูกสาวเต็มไปด้วยลายจุดสีชมพู พ่อและพี่ชายของลิลลี่ 2 ตัว ชื่อ จูเลียน และริกกี ก็รู้สึกอับอายมากที่มีเสือดาวประหลาดอยู่ในครอบครัว เสือดาวตัวอื่นที่เป็นเพื่อนบ้านก็ไม่ไยดีกับลิลลี่ พวกกันหัวเราะเยาะ และบางครั้งก็รังแกลิลลี่เสียอีก นั่นเป็นเพราะลิลลี่มีลายจุดสีชมพูซึ่งเป็นสีที่แตกต่างไปจากลายจุดบนตัวของเสือดาวตัวอื่นๆ หลายครั้งหลายคราที่ลิลลี่รู้สึกกลัวและเสียใจ และหลายครั้งที่ลิลลี่รู้สึกโกรธมาก จึงมักอยู่ตามลำพังเสียเป็นส่วนใหญ่ โดยการนอนแอบอยู่ตามพุ่มไม้ จ้องมองเสือดาวตัวอื่นๆ เล่นหยอกล้อกัน แม้ในบางครั้ง เมื่อเสือดาวตัวอื่นๆ เรียกลิลลี่ให้มาเล่นด้วย แต่เพราะลิลลี่ยังจดจำเสียงที่ดูถูกเหยียดหยามในอดีตได้ จึงเพียงแต่ทำเสียงคำรามต่ำๆ ตอบกลับเสียงเชื้อเชิญของเสือดาวเหล่านั้น

มันไม่ใช่ความผิดของลิลลี่เลยที่มีจุดสีชมพู ลิลลี่นั้นมีความแตกต่างและไม่อาจแก้ไขอะไรได้บ่อยครั้ง ลิลลี่ก็สงสัยว่าทำไมหนอเสือดาวตัวอื่นจึงไม่เข้าใจเธอเลย ในเมื่อลิลลี่ก็ทำดีที่สุดแล้ว เพื่อกำจัดลายจุดบนตัวของตนเอง ลิลลี่พยายามขจัดจุดและล้างลายจุดเหล่านี้ให้ออกไปจากตนเอง ลิลลี่ได้พยายามฟอกขาวบนลายจุดสีชมพูนี้ ครั้งหนึ่ง ลิลลี่ทาสีทับให้เป็นสีดำ แต่แล้วลายจุดสีชมพูก็เผยตัวทะลุสีที่

ระบายไว้ ไม่มีวิธีใดช่วยได้ หลังจากได้พยายามมาแล้วทุกวิถีทาง ลิลลี่ก็ตระหนักว่าตนนั้นไม่อาจกำจัดจุดต่างๆ บนตัวของตนเองได้ แล้วลิลลี่จะทำอะไรได้ล่ะ?

วันหนึ่ง หลังจากที่ถูกเสือดาว 4 ตัวเข้าเหยี้ยลิลลี่ ลิลลี่จึงตัดสินใจวิ่งหนีจากบ้าน พอคนที่ ลิลลี่วิ่งเข้าไปในป่าอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่จะสามารถวิ่งได้ ลิลลี่วิ่งมาหลายชั่วโมง จึงหยุดพักและป่ายน้ำตาที่รินไหลจากดวงตา

ในที่สุด ลิลลี่ก็หยุดพักและม่อยหลับไป ลิลลี่ถูกปลุกให้ตื่นด้วยลึนนุ่มๆ บนจมูก เมื่อมองดูก็รู้สึกงุนงงเป็นที่สุดเพราะมีเสือดาวตัวโตที่ยิ่งใหญ่มีลายจุดสีเขียวสดใสยืนอยู่เบื้องหน้า! ลิลลี่รู้สึกประหลาดใจกับสิ่งที่เห็นจนต้องกระพริบตาถึงสองครั้งเพื่อให้แน่ใจว่าไม่ได้ฝันไป บ่อยครั้งที่ลิลลี่ฝันเห็นเสือดาวตัวอื่นๆ ที่มีลายจุดสีบนตัวที่แตกต่างกัน แต่ไม่เคยคิดว่าจะมีเสือดาวเช่นนั้นอยู่จริงๆ เสือดาวที่ยิ่งใหญ่ที่มีลายจุดสีเขียวสดใสบอกกับลิลลี่ว่า เขาชื่อ เลนนี่ และขอให้ลิลลี่เล่าให้ฟังว่ามาทำอะไรในที่ทางไกลจากบ้านเช่นนี้

ขณะที่ถามเช่นนั้น ดูเขามีประกายสดใสเต็มไปด้วยความมั่นใจและมีความสุข ดวงตาของเขาเต็มไปด้วยความเอื้ออาทร ทำให้ลิลลี่รู้สึกปลอดภัยและจึงเปิดเผยเรื่องราวของตนให้เขาฟัง

เลนนี่รับฟังเรื่องราวของลิลลี่อย่างสงบ เมื่อลิลลี่เล่าเรื่องจบลง เขาสวมกอดลิลลี่อย่างอบอุ่นและช่วยเช็ดน้ำตาให้ลิลลี่ แล้วก็ยิ้มให้กับลิลลี่ และพูดว่า “**สิ่งที่ลิลลี่ต้องการ ก็คือการให้ความเคารพตนเอง**”

“อะไรนะ” ลิลลี่ถามขึ้น “หมายความว่าอย่างไร?”

“ความเคารพตนเอง หมายถึง การชอบตัวของเราเองไงล่ะ แม้ว่าคนอื่นจะไม่ชอบเราก็ตาม”

เลนนี่พูด “มันหมายถึงการเห็นคุณค่าถึงสิ่งที่พิเศษทั้งหมดในตัวของเราเองยังงั้นล่ะ”

“ในตัวของฉันเองไม่ได้มีอะไรพิเศษเลย ยกเว้นลายจุดสีชมพู และฉันก็เกลียดมัน” ลิลลี่ร้องไห้ “ฉันเป็นตัวแปลกประหลาด และก็น่าเกลียดด้วย ฉันไม่น่าเกิดมาเลย!”

“อย่าพูดอะไรโง่ๆ ไปหน่อยเลย” เลนนี่พูด “เธอเป็นสิ่งที่พิเศษมากเลยนะ ไม่มีใครเหมือนเธอเลยในโลกใบนี้ และฉันเห็นว่าเธอมีคุณสมบัติที่ดีมากมาย” เลนนี่หยุดพูดขณะหนึ่ง ดูเหมือนว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่ “ฉันมีความคิดหนึ่งอยู่อย่างหนึ่ง” เขาพูดขึ้น “ขอให้เธอลองเขียนถึงสิ่งต่างๆ ที่เธอชอบในตัวของเธอเองสิ”

“ตกลง” ลิลลี่พูด รู้สึกสดใสขึ้นมานิดหน่อย ลิลลี่จึงนั่งลงคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็พูดว่า “เอาล่ะ ฉันเป็นคนมีเมตตา และใส่ใจ และพยายามเป็นมิตร ฉันช่วยแม่และพ่อของฉัน และฉันก็น่ารักมาก....” ลิลลี่หยุดไปครู่หนึ่ง เสียงของเธอค่อยๆ จางหายไป เลนนี่ผงกศีรษะอย่างกระหายใคร่รู้เพื่อให้กำลังใจกับ

ลิลลี่ ลิลลี่รู้สึกปลอดภัยอีกครั้ง และพูดต่อว่า “ฉันมีดวงตาสีทองที่สวยงามและวิ่งได้เร็วมาก ฉันกล้าหาญ และแข็งแรง และ...”

ในเวลานั้น เสือดาวลูซี่ พร้อมกับเสือดาวลอร่า ก็ปรากฏตัวขึ้น ตัวของลูซี่เต็มไปด้วยลายจุดสีฟ้า และลอร่าก็เต็มไปด้วยลายจุดสีม่วง ทันทีที่เห็นลิลลี่ พวกเขาทั้งสองก็รู้สึกดีใจ ยิ้มอย่างผ่าเผยและกระโดดโลดเต้น “เธอช่างเป็นเสือดาวที่น่ารัก และลายจุดสีบนตัวเธอก็ช่างสวยงามอะไรเช่นนี้!”

“ขอบคุณ” ลิลลี่ตอบด้วยรอยยิ้ม ขณะเดียวกันก็ระลึกได้ว่ามันมีความหมายมากกว่าที่เห็น ทันใดนั้น ลิลลี่ก็รู้สึกดีขึ้นเป็นอย่างยิ่ง

“การมีความแตกต่างเป็นเรื่องธรรมดา” ลิลลี่คิด “อันที่จริงแล้ว ฉันเองก็คิดว่าลายจุดบนตัวของฉันค่อนข้างน่ารัก! ถ้าเสือดาวตัวอื่นๆ ไม่ชอบฉันเพราะฉันมีลายจุดสีชมพู นั่นก็เป็นเพราะว่าพวกเขาไม่รู้อะไร ไม่เป็นไร ฉันดีใจที่ฉันมีเอกลักษณ์และไม่เหมือนใคร”

ลิลลี่ใช้เวลาหลายชั่วโมงเล่นอยู่กับเพื่อนใหม่สี่สันสดใสที่ได้พบ แต่เมื่อพระอาทิตย์เริ่มคล้อยต่ำ ลิลลี่ก็เริ่มคิดถึงบ้าน และนึกรู้ว่าที่บ้านคงเป็นห้วง ลิลลี่จึงโบกมืออำลาเล่นนี้ ลูซี่ และลอร่า และสัญญาว่าจะไปเยี่ยมอีกในเร็วๆ นี้ และจากมา ขณะเดินกลับบ้าน ลิลลี่มองดูพระอาทิตย์ตกดินเป็นครั้งแรกที่ ลิลลี่สังเกตเห็นแสงสีสดใสมากมายในท้องฟ้า ท้องฟ้ามีสีชมพู สีฟ้า สีเขียว สีม่วง และสีส้ม “ช่างสวยงามจริงๆ!” เธอคิด “สงสัยจังว่าทำไมหนอฉันจึงไม่เคยสังเกตเห็นสีสันเหล่านี้มาก่อนเลย”

ในที่สุด เมื่อลิลลี่กลับบ้าน แม่และพ่อ และพี่ชายทั้งสองก็วิ่งเข้ามาหา เมื่อเข้ามาใกล้ลิลลี่ พวกเขาทั้งสองก็สังเกตเห็นว่าลิลลี่มีอะไรบางอย่างต่างไปจากเดิม ดูเหมือนเธอมีสีสดใสมีน้ำมีนวล ลิลลี่ชูศีรษะขึ้นสูงเมื่อวิ่งเหยาะๆ ไปข้างหน้า และยิ้มให้พวกเขาอย่างอบอุ่น “ลิลลี่ช่างสวยงามจริงๆ” ครอบครัวของลิลลี่คิด และสงสัยว่าทำไมหนอจึงไม่ได้สังเกตเห็นสิ่งเหล่านี้มาก่อนเลย

กิจกรรม

ให้เด็กๆ ทุกคนวาดรูปดวงดาว และเขียนชื่อ-สกุลของตนเอง ลงไปบนดวงดาวนั้น พร้อมเขียนคำว่า **“น่ารักและมีความสามารถ”** ลงไปด้วย จากนั้นก็ระบายสีและตกแต่งให้สวยงาม

พุดคุย/แบ่งปัน... “เสือดาวลิลลี่”

คุณครูรับฟังความคิดเห็นของของเด็กๆ
หลังจากที่ฟังนิทานเรื่อง “เสือดาวลิลลี่” พร้อมให้เด็กๆ
ช่วยกันบอกคุณสมบัติที่ “น่ารักและมีความสามารถ” ของ
ตนเองให้เพื่อนๆ ฟัง และให้เด็กๆ ทุกคนเขียนความน่ารักและ
ความสามารถของตนเองลงบนดวงดาว และนำมาตกแต่ง
บอร์ดหรือห้องเรียน

คุณสมบัติของฉัน

- ๑ เอื้ออาทร
- ๑ ชอบให้
- ๑ อ่อนหวาน
- ๑ ช่วยเหลือผู้อื่น
- ๑ นุ่มนวล
- ๑ ขยันขันแข็ง
- ๑ เป็นมิตร
- ๑ ยิ้มเก่ง
- ๑ น่ารัก
- ๑ รักทุกคน

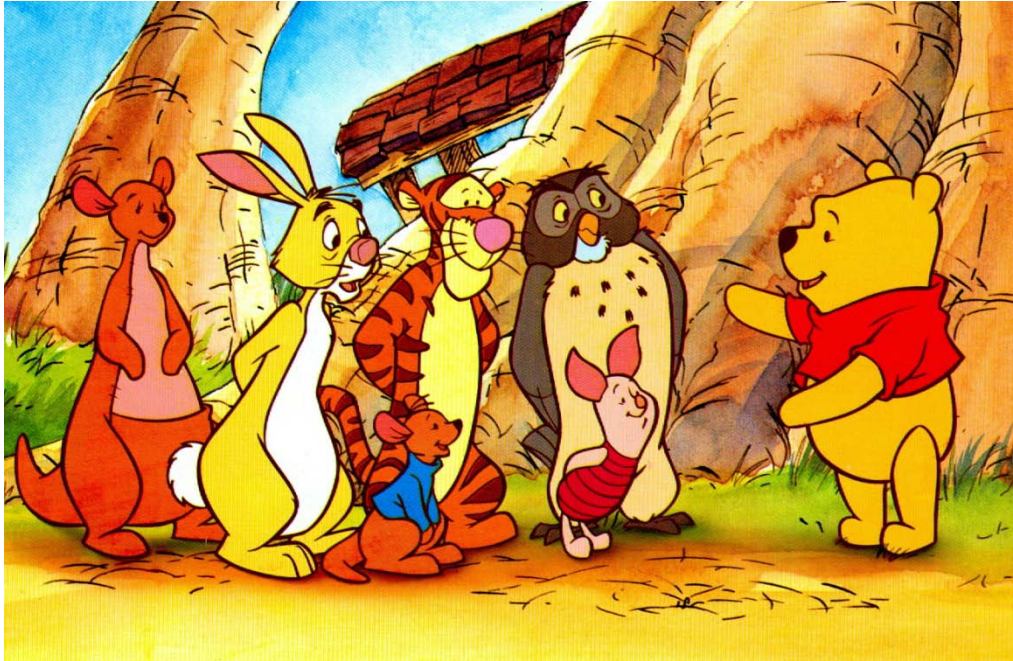
ฉันเป็นคนที่.....
และ.....

ความเคารพผู้อื่น คือ การรับฟังผู้อื่น

การรับฟัง
เมื่อผู้อื่นพูดกับเรา
เราควรรับฟังอย่าง

นิทานเรื่อง ตั๋งใจฟังให้ดีนะ...ทิกเกอร์

วันนี้เป็นวันเกิดของคริสโตเฟอร์ โรบิน พูห์จึงเรียกเพื่อน ๆ ทุกคนให้มาประชุมกันที่ป่าร้อยเอเคอร์เพื่อวางแผนจัดงานวันเกิดให้คริสโตเฟอร์ โรบินประหลาดใจ

“เราต้องเตรียมลูกโป่ง หมวกปาร์ตี้ และ...ใช่แล้ว น้ำผึ้งด้วย” พูห์บอก

“ฮู-ฮู-ฮู จะให้ฉันทำอะไรบ้างล่ะ” ทิกเกอร์พูดพร้อมกับกระโดดขึ้นลงอย่างตื่นเต้น “โยงสาย ธิบปิ้น หรือเป่าแตร ฉันพร้อมที่จะกระโดดติ่ง ๆ เพราะการกระโดดเป็นสิ่งที่เสื่อทิกเกอร์ทุกตัวถนัดที่สุด”

แรบบิททำหน้าย่นและพูดว่า “ขอเพียงแต่เธอหยุดกระโดดไปมา และฟังพวกเรานะพูกก็พอ”

“ไม่มีปัญหา เพื่อนยาก” ทิกเกอร์พูด “ฉันกำลังฟังอยู่แล้วไง”

แต่ในขณะที่เพื่อน ๆ ทุกคนกำลังวางแผนงาน ทิกเกอร์กลับอยู่ไม่สุข เขาหมუნตัวไปมาและกระโดดโลดเต้นร่วนวายไปทั่ว ทิกเกอร์แทบจะไม่ได้ฟังว่าใครพูดอะไรบ้าง

และระหว่างที่ทุกคนช่วยกันเตรียมงาน ทิกเกอร์ก็ไม่ว่างเช่นกัน เขายุ่งอยู่กับการกระโดดและวิ่งไปรอบ ๆ ทิกเกอร์ผู้นำสงสารไม่สามารถอยู่นิ่ง ๆ ได้เลย

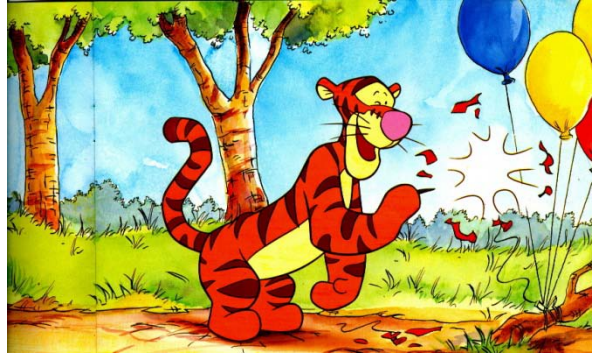

ในขณะที่แคงก้าและรูช่วยกันเป่าลูกโป่งอย่างขยันขันแข็ง แคงก้าขอให้ทิกเกอร์ช่วยผูกลูกโป่งไว้บนยอดต้นไม้ แต่ทิกเกอร์กลับทำลูกโป่งแตก

“อย่างนี้ ใช้ได้ไหม” ทิกเกอร์ถาม

“ทิกเกอร์!” แคงก้าร้อง “ฉันบอกให้เธอผูกลูกโป่งกับยอดต้นไม้ ไม่ใช่ให้เธอทำมันแตก”

“ขอโทษที” ทิกเกอร์บอก “ครั้งหน้าฉันจะตั้งใจฟังให้ดี”

ส่วนแรบบิทกำลังวุ่นอยู่กับการอบขนมเค้กน้ำผึ้งแสนอร่อยสำหรับงานวันเกิดคริสโตเฟอร์ โรบิน

“เธอช่วยเติมน้ำผึ้งให้หน่อยสิ” แรบบิทบอก “ใส่หยดเดียวพอนะ”

แต่ทิกเกอร์กลับเติมน้ำผึ้งลงไปทั้งไหเพราะเขา

ฟังผิดเป็น “ไหเดียว”

น้ำผึ้งหกกลิ่นหอมและไหลลงบนพื้น ทำให้คร้ว

ของพุท้เหินยวเหนอะไปหมด

“ทิกเกอร์ ทำไมเธอไม่ตั้งใจฟังให้ดีนะ” แรบบิท

ต่อว่า

“โอ๊ย แย่จัง” ทิกเกอร์พูด “ต่อไปฉันจะตั้งใจฟังให้ดี”

ทิกเกอร์เห็นพิกเล็ตกำลังม้วนสายริบบิ้นเพื่อเอาไปใช้ในงานเลี้ยง

“เธอช่วยฉันหน่อยสิ ทิกเกอร์” พิกเล็ตบอก

แต่ทิกเกอร์ไม่ตั้งใจฟังให้ดีอีกเช่นเคย เขากลับม้วนวุ้นสายริบบิ้นและของตกแต่งต่าง ๆ

จนกระทั่งเขาได้ยินเสียงร้องเรียก

“ช่วยด้วย ๆ” พิกเล็ตร้องตะโกน

“ไม่เป็นไรเพื่อน ฉันจะช่วยเอาเธอออกในพริบตา” ทิกเกอร์บอก

เขากระตุกสายริบบิ้นอย่างแรง จนกระทั่งพิกเล็ตหมุนตัวเป็นลูกข้าง

พิกเล็ตหมุนตัวชนเข้ากับโต๊ะของพุท้ ที่ซึ่งอียอร์และอวาล์กำลังรวบรวมหมวกอยู่

“ฉันคิดว่า ฉันคงฟังคำพูดของเธอผิดไป” ทิกเกอร์พูด

“ให้โอกาสฉันอีกทีนะ ฉันสัญญาจะตั้งใจฟังให้ดี”

“ถ้าฉัน เราต้องการใครสักคนที่ช่วยพาคริสโตเฟอร์ โรบินไปยังจุดนัดพบในป่า เพื่อให้เขาประหลาดใจกับงานเลี้ยงในครั้งนี้” อวาล์บอก

“ภารกิจลับเฉพาะเป็นงานถนัดของทิกเกอร์อยู่แล้ว” ทิกเกอร์คุยโว

จากนั้น ทิกเกอร์ก็เดินออกไปด้วยความภาคภูมิใจ

หลังจากที่เหน็ดเหนื่อยกับการเตรียมงานจนเสร็จ ทุกคนต่างมารวมตัวกันที่บริเวณงานซึ่งตกแต่งอย่างสวยงาม พวกเขาจุดเทียนวันเกิดไว้ด้วยเวลานี้ ทุกคนพากันหลบอยู่หลังต้นไม้ใหญ่เพื่อเตรียมพร้อมกระโดดออกมาร้อง “จ๊ะเอ๋” ให้กับคริสโตเฟอร์ โรบินที่กำลังจะเดินทางมาถึง

“แม่ครับ ตอนนี้คริสโตเฟอร์ โรบินอยู่ที่ไหนครับ” รูกะชิบถาม “ทิกเกอร์น่าจะพาเขามาถึงได้แล้วครับ”

“โอ ลูกรัก พวกเขาอาจจะเดินทางมาช้าก็ได้” แคนก้าพูดพร้อมกับถอนหายใจ “แม่หวังว่าทิกเกอร์คงตั้งใจฟังสิ่งที่พวกเราบอก”

ทิกเกอร์กำลังเผชิญกับปัญหาใหญ่ เขานึกไม่ออกว่างานเลี้ยงจัดอยู่ที่ใด ที่บ้านพิกลีทหรือบ้านพูห์นะ ทิกเกอร์พยายามเดาอย่างสุดความสามารถ

“มาทางนี้สิ” ทิกเกอร์พูดพร้อมกับลากแขนคริสโตเฟอร์ โรบิน

เขากระโดดไปยังบ้านของพูห์และตะโกนเรียก “จ๊ะเอ๋!” แต่กลับไม่มีใครอยู่เลย

“เกิดอะไรขึ้นหรือ ทิกเกอร์” คริสโตเฟอร์ โรบินถาม

“ตามฉันไปที่บ้านพิกลีทดีกว่า” ทิกเกอร์พูด

แต่ที่บ้านพิกลีทก็ไม่มีใครอยู่เหมือนกันที่บ้านแคนก้าก็ไม่มีอีก

“เอ...ฉันคงฟังผิดแน่ ๆ เลย” ทิกเกอร์บอกกับตัวเอง “งานเลี้ยงอยู่ที่ไหนนะ”

“ทุกคนไปไหนกันหมดนะ” คริสโตเฟอร์ โรบินถาม “ไม่มีใครอยู่บ้านเลย”

ในขณะที่เดียวกัน พูห์และเพื่อน ๆ ต่างกระวนกระวายใจ

“พวกเราน่าจะออกตามหาพวกเขา” แคนก้าเสนอ

ทุกคนเห็นด้วยจึงออกตามหาทิกเกอร์กับคริสโตเฟอร์ โรบิน

“เธออยู่ที่นี้เอง พูห์ พวกเรามาหาเธออยู่” คริสโตเฟอร์ โรบิน ดีใจที่เจอกับพูห์

“พวกเราก็ตามหาเธออยู่เหมือนกัน” พูห์ตอบ “พวกเราจัดงานวันเกิดให้เธอประหลาดใจ”

“โธ่...ทั้งหมดเป็นความผิดของฉันเอง” ทิกเกอร์พูดด้วยความเสียใจ “ฉันไม่ได้ฟังให้ติดตอนที่พวกเธอบอกฉันว่างานเลี้ยงอยู่ที่ไหน ฉันทำให้ทุกอย่างพังหมด”

“ไม่เป็นไรหรอก ทิกเกอร์” พูห์บอก “ที่งานยังมีทั้ง

ลูกโป่ง หมวก เกมและเค้กวันเกิดพร้อมสำหรับทุกคน”

“และฉันก็คิดว่าทิกเกอร์ได้รับบทเรียนที่สำคัญแล้ว” อวาล์บอก “ต่อไปทิกเกอร์จะารู้จักตั้งใจฟัง”

“แน่นอน!” ทิกเกอร์พูด “ต่อไปนี่ฉันจะฟัง-ฟัง- ฮู-ฮู-ฮู”

คริสโตเฟอร์ โรบินขอบคุณทุกคน เขาตั้งใจอธิษฐานก่อนเป่าเทียน

“ขอโทษด้วยนะเพื่อนๆ” ทิกเกอร์บอกอย่างจริงใจ “ฉันสัญญาว่าจากนี้ไปฉันจะตั้งใจฟังให้ดี”

“แต่อย่าลืมกระโดดด้วยนะ ทิกเกอร์” คริสโตเฟอร์ โรบินหัวเราะ “เพราะนี่คือสิ่งที่ทำให้ทิกเกอร์เป็นคนพิเศษสุด”

คติพจน์เรื่องนี้ “จงตั้งใจฟังเสมอ...ก่อนกระโดดดิ่ง ๆ ...

แล้วจึงลงมือทำ...อย่างตั้งใจ”

ไมโครโฟนของเล่น

ให้คุณครูเตรียมไมโครโฟนไว้หน้าห้องเรียนและให้เด็กๆ ออกมาแนะนำตนเอง และแนะนำคนอื่น เพื่อเป็นการฝึกให้ความเคารพขณะที่ตนพูด และให้ความเคารพขณะรับฟังผู้อื่นพูด คือ การเปลี่ยนกันรับฟังก่อนที่จะพูด

ความเคารพผู้อื่นด้วยการสร้าง ความสัมพันธ์และปฏิบัติต่อผู้อื่น อย่างมีคุณค่า

รู้ไว้ใช้ว่า....
เราต้องรู้จักทักทาย
ผู้อื่นด้วยความสุภาพ

การทักทายบนโลก...

ให้เด็กๆ ได้เรียนรู้คำกล่าวทักทายเป็นภาษาอื่น สัก 2-3 ภาษา เพราะการทักทายเป็นวิธีการแสดงความรักต่อผู้อื่นอย่างหนึ่ง เมื่อมีคนทักทายเรา เราจะรู้สึกดีที่มีคนรักและเคารพ ขณะเดียวกันเราก็ต้องทำให้คนอื่น ๆ รู้สึกดีเหมือนกับเราด้วย.....

คำทักทายภาษาต่างๆ

ภาษา	เช้า	บ่าย	ก่อนเข้านอน
ไทย	อรุณสวัสดิ์	สวัสดิ์	ราตรีสวัสดิ์
อังกฤษ	Good Morning (กุด มอร์นิง)	Good Afternoon (กุด ออฟเตอร์นูน)	Good Night (กุด ไนต์)
จีน	早上好 (จ้าว ช่าง ห่าว)	下午好 (เซี่ย วู่ ห่าว)	晚安 (หวาน อัน)
ฝรั่งเศส	Bonjour (บงซูร์)	Bonsoir (บงซัวร์)	Bonne nuit (บอน นุย)

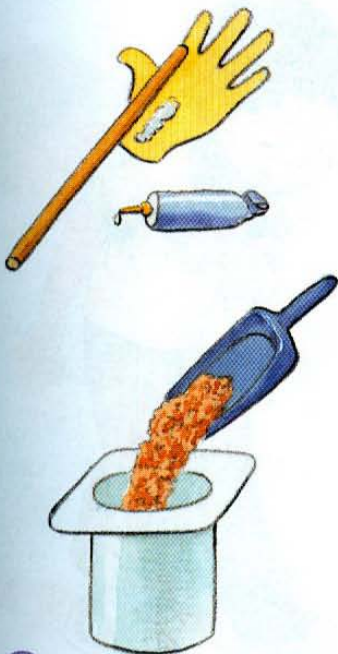
การทักทาย

การทักทายเป็นมารยาทสากล เมื่อมีคนทักทาย เราจะรู้สึกดีที่มีคนรักและเคารพ ขณะเดียวกันเราก็ต้องทำให้คนอื่น ๆ รู้สึกดีเหมือนกับเราด้วย

อุปกรณ์

- กระดาษแข็งสีอะไรก็ได้ 3 แผ่น
- ปากกาเมจิก
- กรรไกรและกาว
- ตะเกียบไม้
- ถ้วยโยเกิร์ต 1 ถ้วย

3

ติดตะเกียบไม้กับกระดาษแข็งด้วยกาว ตักทรายใส่ถ้วยโยเกิร์ต แล้วปักตะเกียบลงในถ้วย

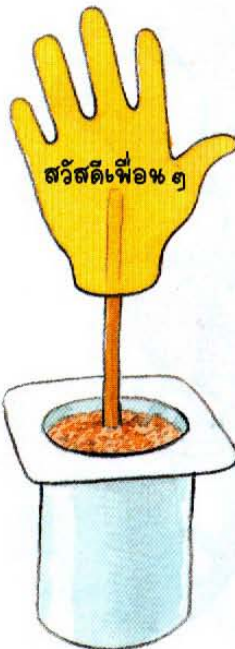
1

เอามือทาบบนกระดาษแข็ง แล้ววาดรูปมือ

2

ตัดกระดาษตามรอยแล้ว เขียนข้อความหรือคำทักทายลงบนกระดาษ

ความเห็นอกเห็นใจ

คำทักทายพร้อมรอยยิ้ม
ช่วยให้เราได้เพื่อนใหม่
ลองยิ้มดูสิ

เราต้องรู้จักขอบคุณ....

โปรด... ขอบคุณ

การขอบคุณและการพูด “โปรด” แสดงให้เห็นว่าเราได้รับการยอมรับมาอย่างดี มารยาทนี้พบได้ในทุกสังคม และเป็นวิธีรักษาความสัมพันธ์อันดีกับคนที่อยู่รอบตัวเรา

อุปกรณ์

- ลูกบอล 1 ลูก

★ เกม “ขอบคุณมากครับ/ค่ะ”

- ให้ทุกคนนั่งล้อมวงกัน คนที่เริ่มเล่นเกมต้องเรียกชื่อเพื่อนและโยนลูกบอลไปให้ ส่วนคนที่ถูกเรียกต้องแต่งประโยคให้มีความที่พ้องกับชื่อตัวเองและต้องมีคำว่า “โปรด...” ด้วย ให้เพื่อนๆ ช่วยกันแต่งประโยค แล้วจึงเริ่มเล่นต่อ

- เมื่อจบเกม ให้ทุกคนร้องว่า “ขอบคุณมากครับ/ค่ะ” โดยให้กลุ่มหนึ่งร้องว่า “ขอบ ขอบ ขอบ” พร้อมกับยกแขนขึ้นและอีกกลุ่มหนึ่งร้องตอบว่า “คุณ คุณ คุณ” พร้อมกับโบกมือไปมา คำที่เหลือ (“มาก มาก มาก” และ “ครับ ครับ ครับ” หรือ “ค่ะ ค่ะ ค่ะ”) ให้ร้องตอบสลับกันในลักษณะเดียวกัน

ความเคารพ คือ ความเอาใจใส่ต่อคนรอบข้าง ส่วน...
การขาดความเคารพ คือ การไม่สนใจในความรู้สึกของคนอื่น

จินตนาการ....

ความเคารพ กับ...

...การขาดความเคารพ

1. สมมติว่าตัวเองอยู่บนยอดเขาที่ไม่สามารถติดต่อกับโลกภายนอกได้
2. สมมติว่าตัวเองอยู่บนรถไฟที่แออัด ผู้โดยสารบางคนอ่านหนังสือ บางคนคุยกันเบาๆ บางคนชมวิวเจียบบๆ

คราวนี้ให้เด็กลองคิดว่าทำอยู่บนยอดเขาแล้วเปิดเพลงให้ดังที่สุด เสียงเพลงนั้นไม่ได้รับกวนใคร แต่ถ้าทำแบบเดียวกันบนรถไฟ ก็อาจจะทำให้ผู้โดยสารคนอื่นๆ ไม่พอใจ นั่นคือการขาดความเคารพผู้อื่น.....

พุดคุย/แบ่งปัน

เพราะเหตุใดการทำแบบเดียวกันจึงทำให้เกิดผลลัพธ์ที่ต่างกัน นั่นเป็นนั่นเป็นเพราะบนยอดเขาไม่มีคนอยู่รอบตัวเรา ในขณะที่บนรถไฟมีผู้คนมากมาย การกระทำได้กล่าวจึงผลกระทบต่อคนเหล่านั้น

ตัวอย่างดังกล่าวทำให้เด็กรู้ว่า ถ้ามีคนอื่นอยู่ด้วย ก็ต้องรู้จักเคารพคนเหล่านั้น แต่ถ้าใครยังทำตัวเหมือนว่าอยู่คนเดียวในโลกไม่สนใจใครหรือใส่ใจคนรอบข้าง แสดงว่า คนนั้นขาดความเคารพต่อผู้อื่น.....

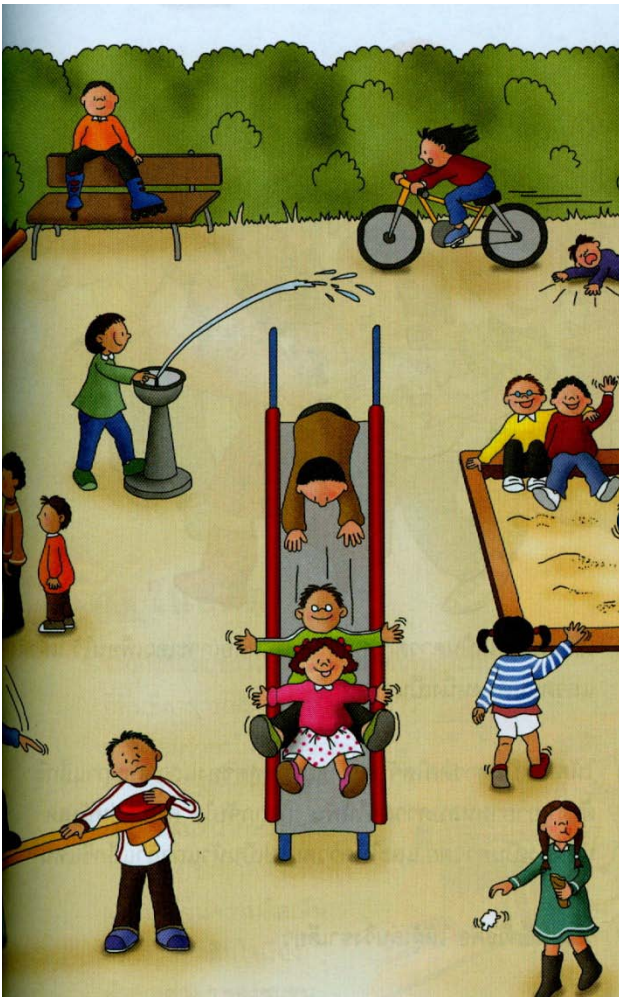
การปลูกจิตสำนึกเรื่องความเคารพสิทธิของผู้อื่น

เมื่อไรจึงควรจะสอนเด็ก ให้รู้จักความเคารพ.....

ควรเริ่มสอนตั้งแต่ยังเล็ก เมื่อเริ่มสอนก็อย่าคาดหวังว่า เด็กจะเข้าใจความเคารพในทันที สิ่งที่สำคัญคือการให้เด็กได้รับรู้ได้ยิน และซึมซับทัศนคติ รวมทั้งการปฏิบัติที่ถูกต้องเหมาะสมจนเป็นนิสัย

เมืองใหญ่...

ปัจจุบันการดำรงชีวิตของผู้คนในเมืองใหญ่ เช่น กรุงเทพมหานคร มักจะมีพื้นที่สาธารณะที่ต้องใช้ร่วมกัน อาทิ หมู่บ้าน โรงเรียน สวนสาธารณะ ห้องสมุด พิพิธภัณฑ์ โรงหนัง และสถานที่พักผ่อนหย่อนใจต่างๆ สถานที่เหล่านี้ล้วนเป็นของทุกคนและทุกคนควรเอาใจใส่ดูแล เสมือนเป็นหน้าที่ รวมทั้งประพฤติดัวให้เหมาะสมในทุกๆ สถานที่ ดังนั้น ควรปลูกจิตสำนึกและค่านิยมอันดีงามให้กับเด็กๆ

การอยู่ร่วมกัน

เราใช้พื้นที่ส่วนรวมร่วมกับผู้อื่น
ดังนั้นต้องเคารพสิทธิของผู้อื่น
โดยไม่ทำให้สาธารณสมบัติชำรุด
เสียหายและไม่ทำเสียงดังรบกวน
คนอื่น